

**VÍZKERESZT
URUNK MEGJELENÉSE**

B év

1- 4 oldal

Olv.: Iz 60,1-6 – Ef 3,2-3a.5-6 – Mt 2,1-12
A napkeleti bölcsek

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek!

Énekeltük, szép napunk támadt. Mindenki azzal foglalkozik ilyenkor évkezdéskor, hogy milyen lesz ez az új esztendő? Mit várhatunk ettől az új esztendőttől? Íme, egy isteni ajánlat. Minden egyes napunkat az Istennel kezdhethjük és minden megváltozik. Ez a világ csak arról beszél, hogy építsük a jövőnket, tervezzünk. Készítsünk programokat. Nagyon helyes. De gondoljunk arra, mekkora lehetőség egy milyen más perspektíva, ha az ember nemcsak előre néz, hanem fölfelé is. Minden megoldás ebben rejtőzködik. Nem elegendő csak előre nézni. Nem elegendő csak a fejlődéssel foglalkozni.

***Álljunk meg ezen a mai reggelen és nézzünk fölfelé,
mert a megoldás Istennél van!***

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Epifánia, magyarul azt jelenti: Urunk megjelenése. Megjelent közöttünk Üdvözítőnk jósága és emberszeretete, magyarázza az evangélista ezt az örömhírt. Ma erre a kérdésre válaszoljunk:

Miért olyan fontos nekünk, hogy megjelent közöttünk az Isten?
Miért olyan fontos nekünk embereknek az Isten válasza?

Ez az ünnep arról szól, hogy az Isten válaszol nekünk és egy új korszak kezdődik el Isten és ember történetében. Oly sokszor beszélünk arról, hogy nem lehet lealacsonyítani ezt az emberi történelmet csupán egy civil történetté, egy Isten- nélküli történetté. Isten nem így tervezte meg az emberi életet. Az Isten úgy gondolta el, hogy mi vele összetartozunk. Az Isten-nélküli történelem olyan amilyen, ismerjük. Van róla tapasztalatunk.

Sajnos, éppen a mi korunkra érlelődött meg az a szomorú vetés, amely kb. 200 évvel ezelőtt kezdődött, amit felvilágosodásnak neveztek. Akkor elvetették a magokat és ezek a magok úgy tűnik mára beértek. A civilizált világ nagy bajban van. Ha számba vesszük ezt a pusztán emberi történelmet, amelyből kihagyják az Istent, akkor ijesztő távlatok elé nézünk. Isten nem hagyja magára az embert és nem fogadja el, hogy mi emberek megszakítjuk vele a kapcsolatot. Az Isten újra próbálkozik.

Sokféle módon szólott Isten a próféták által hozzánk emberekhez. A végső időben Fia által.

Sőt, nem csupán szólt Fia által, hanem értünk Emberré lett. Ezt a titkot ünnepeljük karácsonykor. Isten érdemesnek tart bennünket embereket arra, hogy Embertestet öltösz. Embersorsunkat vállalja, mert Isten újra felépíti közös életünket. Minden tőlünk függ, minden rajtunk múlik, hogy akarjuk-e ezt a közös történetet, amit a teológia üdvtörténetnek mond. Isten és ember közös története az ember üdvösségét jelenti. Ez nem csupán a másik világra vonatkozik, hanem ezt a földi életet is olyannak gondolta el az Isten, amelyben az emberek megtalálják az életük értelmét, amelyben az emberek boldogok. Amikor pedig kinek-kinek befejeződik ez a földi útja, akkor az ember úgy nézhet vissza, hogy nem hiába élt. Ez az emberiség nagy lehetősége.

Amikor megjelent közöttünk az Isten, akkor követői a pásztorokat szólították meg és hívták. A pásztorok, - ahogy ismerjük a karácsonyi történetből, - amikor megtalálták Máriát, Józsefet és a Gyermecket, akkor nagy öröm töltötte el őket és hálálkodva mentek vissza otthonaikba. Máté evangelista a mágusok történetével szélesíti ki a kört. Az egész emberiségre vonatkoztatja Isten tervét. Ahogy hallottuk: megjelent a nemzeteknek. Kik voltak a mágusok? Tudósok voltak, a csillagok világával foglalkoztak többek között. A csillagok állásából bizonyos következtetéseket vontak le.

Testvérek!

Mit is jelent, hogy megjelent nekünk az Isten? Isten az ember legelemibb igényére válaszolt. Jézus Krisztusban megmutatta nekünk, hogy az Isten szeret bennünket.

***Függetlenül attól, hogy milyen utakon jártunk és járunk,
az Isten szeret bennünket!
Ez az új kezdet lehetősége!***

Nekünk embereknek erre van szükségünk, hogy valakitől halljuk: szeretlek. E nélkül nem lehet emberi életet élni. Ez az egészen új. Isten meggyőz bennünket, hogy vele kapcsolatban van értelme az életünknek. Ezek után minden rajtunk múlik. Ebből a szempontból fontos akár a pásztorok, akár a mágusok története. Hiszen ez arról szól, hogy a földi ember életében a megoldás onnan fölülről származik. Az e világi lehetőségeink kevesek ahhoz, hogy emberhez méltó életet éljünk. Az embernek szüksége van egy ilyen ajándékra - ami fölülről származik - ahhoz, hogy itt a földi útjain eligazodjon. A mágusok ebben adnak nekünk példát, hogy egy belső indíttatásra, egy csillag nyomán elindulnak.

Ez a döntő, hogy elindulnak!

Az a közeg, amelyben élnek, legyen ez az otthonuk, legyen ez az országuk, egyszerűen a föld, amely az embernek átmenetileg az otthona, ezeket az embereket beszorítja. Ezek az emberek ebből kikíváncsiak, mert az ember hivatása ennél több. Természetesen itt kell nekünk helytállni ebben a világban, de a helytálláshoz útmutatásra van szükségünk. Igazságokra, isteni igazságokra van szükségünk, mert az ember istenarcú lény. Ezek a mágusok *elindulnak*. Mi mindent hagytak maguk mögött? Egy biztos, a biztonságos mindennapi életüket adták föl és vállalták az utat. Bizonyára sok emberrel találkoztak, akik csodálkozva nézték őket. Talán megjegyzéseket is tettek. Amikor odaértek a Gyermekekhez, akkor valami történt velük. Ez a találkozás átalakította, megváltoztatta az életüket: más úton tértek vissza országukba. Ettől kezdve más úton jártak. Más értelme lett az életüknek.

Ezen a mai ünnepen foglalkozzunk azzal:

készek vagyunk-e elindulni?

Fontos-e nekünk az Istennel való találkozás, vagy sem?

Hiszünk-e abban, ha az Istennel találkozunk, akkor megváltozik az életünk.

Minden ezen dől el.

Megjelent Üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete – ahogy hallottuk, - és Krisztus azt mondja magáról, hogy ő a Világosság.

A mi számunkra Krisztus a világosság. A kérdés az,

hogy ennek a Világosságnak a fényében óhajtunk-e tájékozódni, vagy sem.

A mágusokra figyelve tisztázzuk magunkban:

Elfogadjuk-e azt, hogy a keresztény ember élete zarándokút?

Nincs itt nekünk maradandó városunk. Isten felé igyekszünk.

Istennel akarunk találkozni ebben a világban,

mert az Istennel való találkozás határoz meg mindent.

Azt, hogy hogyan vélekedünk a világról.

Miképpen látjuk ebben a világban a teendőinket.

Ez határozza meg, hogy milyen kapcsolatunk van egymással.

Ennek következtében milyen világot építünk magunknak

A kérdés ez: Elvállaljuk-e ezt az utat?

A Világosság egyértelmű. Sötétben járunk, nehéz tájékozódni. Ismételten azzal foglalkozunk, hogy ki segít nekünk? Melyik a jó irány? Milyen megoldások segíthetnek rajtunk? Van-e bátorságunk arra, hogy ne csupán azzal foglalkozzunk, hogy mit eszünk, mit iszunk, mibe öltözködünk, milyen otthonban lakhatunk? Ne csupán azzal foglalkozzunk állandóan, hogy milyen lehetőségeink vannak egyénileg. Milyen kibontakozásunk lehet a karrierünket illetően.

Az úton járó emberként *fölfelé is nézzünk*, mert a mágusok erre szólítanak föl bennünket.

Nézzünk föl Jézusra!

Egy sajátos értelmezés szerint az embert az határozza meg, hogy arcával fölfelé néz, ettől ember az ember. Nézzünk fölfelé arra, aki a Világosság. Akinek csak e világi érdekei vannak, aki állandóan csak a saját lehetőségeivel foglalkozik, az elárulja a földet, elárulja a másik embert. Az csak a földre néz. A csak a földre néző emberekkel a sötétbe zuhanunk.

Ezen az úton Krisztuson kívül nekünk vannak még bizonyos útjelzőink is. Itt van az örökmécses. Jézus felé hívogat bennünket. Itt van kezünkben a Biblia. Minden szentmisén olvasunk belőle. Otthon is kézbe lehet venni ezt a Könyvet. Jézus tanít bennünket. Minden igehirdetésnek is ez a célja. A Szentlélek szólítgat bennünket, hogy vegyük a bátorságot elindulni, útra kelni, mert a mi hazánk a mennyben van.

Testvérek!

A mágusok nyomán gondolkodjunk el azon is, vannak-e kérdéseink? Az ember túl magabiztos lehet. Azt gondolhatja még a keresztény ember is, aki Krisztus vonzásában éli a mindennapjait, hogy neki minden magától értetődő.

Az ember nap mint nap tegye föl a kérdést: Milyennek lát engem az Isten? Mit vár tőlem az Isten? Megfelel-e a gondolkodásom, magatartásom, életvitelem az Isten akaratának, vagy sem? Ezeket a kérdéseket nem hagyhatjuk el. Nem lehetünk olyan magabiztosak, hogy lemondjunk erről és ne várnánk választ onnan felülről.

Ha találkozunk az Istennel, akkor minden megváltozik. A keresztény élet az Istennel való

találkozásból indul el. Nem elég belekeresztelkedni a keresztségbe. A keresztségbe bele kell nőni. Csak azok az emberek nőnek bele a keresztségbe, akik valóban találkoznak az Istennel.

Szent Ferenc amikor Krisztussal találkozott, akkor Krisztus dalnoka lett. Loyolai szent Ignác amikor Krisztussal találkozott, akkor Krisztus katonája lett. Prohászka Ottokár amikor Krisztussal találkozott, akkor Krisztus apostola lett. A XX. század legnagyobb magyar teológusa és főpásztora volt. Szociális érzéke a legmagasabb fokú volt. Leginkább együtt érzett a rászoruló emberekkel. Az a korszak, amely magát szociálisan érzékenynek mondotta, az kezdte ki. Függetlenül attól, hogy ki mit mond vele kapcsolatban, ez az igazi értékelése ennek a hatalmas embernek.

Testvérek!

Nem lehet belekeresztelkedni a keresztségbe.

Bele kell nőni és ez csak akkor lehetséges, ha Krisztussal valóban találkozunk.

***Köszönjük meg Istennek azt, hogy megjelent közöttünk
és egy új lehetőséget ad nekünk embereknek:
Vele egy közös történetet kezdhethünk.***

Van egy nagyon kedves mese, amit az orosz anyák mesélnek a gyerekeiknek. Ez a mese nagyon röviden arról szól, hogy az anyák arra biztatják a gyerekeiket, hogy induljanak és menjenek el Betlehembe, találkozzanak a kis Jézussal. A mese szerint elindulnak a gyerekek, de nem érkeznek el Betlehembe, mert az első lépések után találkoznak a nyomorral, a szegénységgel, a kiszolgáltatott emberekkel és nem tudnak tovább menni. Egyik kis gyerek találkozik egy fiatal anyával, akit megsegít. Ez a fiatal anya azt mondja: ilyennek kellene lenni a föld királyainak. Te vagy az én szívem királya. A mese szerint egyik gyerek sem érkezik el Betlehembe, de Krisztushoz igen. Nem lehetünk mágusok, de lehetünk a negyedik király.

Ez az én jókívánságom a Testvéreknek. Legyenek a negyedik király külön-külön mindegyikük. Ha Betlehembe nem is érkeznek el, de Krisztushoz elérkezhetnek akkor, ha találkoznak azokkal, akikben Krisztus jelen van, a szegényekben.

+ A M E N +

Szentmise befejezése

A szentmise áldása következik. Az áldásban azzal az Istennel találkozhatunk, aki feltétel nélkül szeret bennünket. Ezért olyan fontos keresztény életünkben az áldás. A papszenteléskor három feladatot bízunk a papra: áldani, igét hirdetni és a szentmise áldozatot bemutatni. Gondoljunk erre a mostani áldásnál és az életünk folyamán máskor is. Lehet élni ebből a titokból.

+ A M E N +